

[Arne Melchior]

CD har jo gjort rede for sin stilling til lovforslaget i vort betækningsbidrag. Jeg tager ikke ordet for at tjene fru Pia Kjærsgaard i dette, at sagen hastes igennem – det er der slet ikke tale om, blot fordi man ikke tager ordet til det principielle i et lovforslag ved anden behandling; det kan man lige så gerne og rigtigt gøre ved tredje behandling – men jeg har nogle bemærkninger dels til ministeren og dels om nogle af de andre partiers betækningsbidrag.

Til ministeren vil jeg gerne sige, at denne sag jo har vrimgået med fejl og uheld. Fejl kan jo ske, og det er menneskeligt at fejle, men det er ikke lige så tilgiveligt at fremture. Jeg skal gøre opmærksom på, hvad jeg må anse for at være en ganske beklagelig fejl, som er indtruffet efter førstebehandlingen, nemlig under udvekslingen af spørgsmål og svar.

Der blev i spørgsmål nr. 11 spurgt om, hvilke andre nordiske lande og EF-lande der afviser at tilbagesende palæstinensiske flygtninge til Libanon. Der blev givet en række svar om praksis i forskellige lande. Om Spanien stod der, at der ikke er nogen fast praksis, men at de spanske myndigheder i princippet vil tilbagesende afviste palæstinensiske flygtninge.

Da vi så fra udvalgets side spurgte: Jamen er der udsendt nogen fra Spanien, kom svaret, at det er der ikke. Der er ikke fra Spanien tilbagesendt statsløse palæstinensere til Libanon. Jeg citerer her fra besvarelsen af spørgsmål nr. 29, og der står videre:

»Spørgsmålet har imidlertid heller ikke været aktuelt for Spanien, da der kun har været ganske få sager, og der har ikke været anledning til at tage stilling til spørgsmålet.«

Hvorfor svarede man ikke det første gang? Man gav dette uldne svar: Der er ikke nogen fast praksis, men i princippet gør man det, i stedet for ærligt at sige, at det er der ikke tale om, der er ikke udsendt nogen.

Næsten endnu værre blev det i svaret vedrørende Holland. I det oprindelige svar på spørgsmål nr. 11 siges der om Holland:

»I Holland er man ikke principielt imod at tilbagesende afviste statsløse palæstinensiske asylsøgere til Libanon.«

Det er svaret. Man må altså gå ud fra, at de ikke er imod, så de gør det. Men da der så også om Holland blev spurgt mere specifikt, fik vi i besvarelse nr. 30 følgende svar:

»For så vidt angår Holland har det hollandske justitsministerium oplyst, at Holland fra 2. januar 1992 er begyndt at sende statsløse palæstinensere tilbage.«

Altså fra i år! Og citatet fortsætter:

»Foreløbig er to tilbagesendt til Israel, der har accepteret dem. Den ene var fra Vestbredden, den anden fra Gaza.«

Jeg mener, at det er groft kritisabelt, at udvalget får så mangelfulde oplysninger, at jeg ikke viger tilbage for at sige, at de er direkte urigtige, og kun fordi udvalget er vågent, får man så sagens rigtige sammenhæng. Her er der med garanti ikke tale om hændelige fejl. De øvrige hændelige fejl kan vi så i øvrigt drøfte ved tredje behandling.

Jeg har så et par bemærkninger, først til betækningsbidraget fra De Konservative og Venstre. Jeg er lidt skuffet, fordi der er en række ting, man ikke forholder sig til, men man forholder sig i starten til, »at det er beklageligt, at sagsbehandlingstiderne i asylsager kan udstrækkes så langt, som det er tilfældet efter det gældende system i henhold til udlændingelovgivningen.«

Hvem er det egentlig, der har ansvaret for denne udlændingelovgivning, hvis det ikke er KV-regeringens justitsminister? Denne justitsminister tilsagde første gang i april 1990 – vi nærmer os altså stærkt 2-års-dagen – at han ville fremsætte forslag til ændring af udlændingeloven. I august samme år sagde statsministeren efter et konservativt gruppemøde – jeg ved, at justitsministeren var bortrejst – at nu ville det lovforslag snart komme. Det er altså nu 1 år og ca. 6 måneder siden. Vi har ikke set det ændringsforslag endnu; mange har rykket for det, men vi har ikke set det endnu. Derfor mener jeg ikke, at det lige er op til Venstre og De Konservative at beklage, at reglerne ikke er gode nok. CD har gang på gang sagt, at vi meget gerne vil stramme disse sagsbehandlingstider og appelmuligheder, men vi har med god føje afventet ministerens forslag til hvordan.

Derimod forholder KV's betækningsbidrag sig ikke til det ret væsentlige spørgsmål om, hvem der har kompetencen; det har vi omsider fået nogle notater frem om. KV beskæftiger sig heller ikke med, at der her er tale om eventuel udsendelse fra Danmark til et besat land, og vi ved fra en af besvarelserne, at Libanon er et besat land, og at foruden libanesiske myndig-